

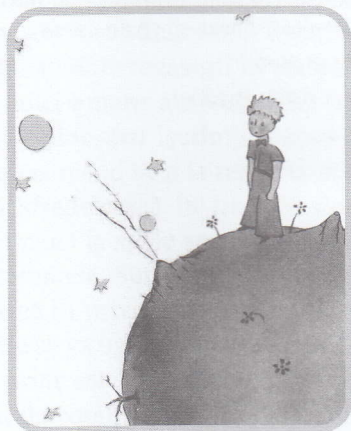
Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CLASICI AI LITERATURII UNIVERSALE

Antoine de Saint-Exupéry

Micul prinț

Traducerea:
Cristina Dăscălescu Dordea

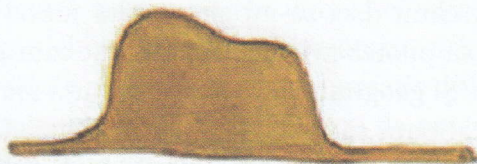
Editura ASTRO

Odată, pe când aveam șase ani, am văzut într-o carte despre Pădurea Virgină, carte ce se numea „Întâmplări trăite“, o imagine minunată. Această imagine reprezenta un șarpe boa care înghițise o sălbăticiune. Iată o copie a desenului:

În carte se spunea: „Șerpii boa își înghit prada în întregime, fără să o mestece. Apoi nu se mai pot mișca și dorm timp de șase luni, perioadă cât durează digestia“.

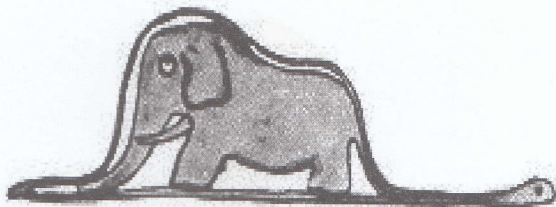
Atunci am reflectat îndelung asupra aventurilor din junglă și, la rândul meu, am reușit, cu un creion colorat, să trasez primul meu desen. Desenul meu numărul 1 arăta așa:

Am arătat opera mea de artă celor mari și le-am cerut să-mi spună dacă desenul meu îi sperie.

Respect pentru — De ce ne-ar speria o pălărie?

Dar desenul meu nu reprezenta o pălărie. Ci înfățișa un șarpe boa care digera un elefant. Atunci am desenat în interiorul șarpelui boa, astfel încât oamenii mari să poată înțelege. Aceștia au mereu nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta așa:

Oamenii mari m-au sfătuit să las deoparte desenele cu șerpi boa, întregi sau spintecați și să mă interesez mai curând de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Astfel, am abandonat la vârsta de șase ani, o minunată carieră de pictor. Fusesem descurajat de insuccesul desenului meu numărul 1 și de desenul meu numărul 2. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri, și este obositor pentru copii să le dea mereu explicații.

A trebuit deci să-mi aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat cam peste tot în lume. Și geografia, este adevărat, m-a ajutat foarte mult. Știam să recunosc într-o clipită, China de Arizona. Este un lucru foarte util, dacă ne-am rătăcit cumva în timpul nopții.

Așa am avut, în cursul vieții mele, o mulțime de contacte cu o mulțime de oameni serioși. Am trăit

mult în preajma oamenilor mari, pe care i-am cunoscut foarte bine. Asta n-a prea schimbat în bine părerea pe care o aveam despre ei.

Când întâlneam câte unul, care mi se părea că înțelege mai bine cum stau lucrurile, făceam asupra lui experiența cu desenul numărul 1, pe care l-am păstrat tot timpul asupra mea. Voiam să știu dacă acel om avea cu adevărat o minte sclipitoare. Dar, din păcate, răspunsul era mereu același: „Este o pălărie.“ Atunci nu-i mai vorbeam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Mă puneam în pielea lui și îi vorbeam despre bridge, golf, politică ori despre cravate. Și acel adult era foarte mulțumit să cunoască pe cineva atât de chibzuit ca mine.

Capitolul II

Astfel am trăit singur, fără a avea pe cineva cu care să vorbesc cu adevărat probleme care mă interesau, până într-o zi când am avut o pană de avion în deșertul Sahara, cu șase ani în urmă. Ceva se stricase la motor și cum nu era nimeni cu mine, niciun mecanic, niciun pasager, mă pregăteam să încerc, cine știe, poate reușesc singur, o reparație dificilă. Era pentru mine o chestiune de viață și de moarte. Abia dacă mai aveam apă de băut pentru opt zile.

În prima seară am adormit pe nisip, la o mie de mile distanță de orice ținut locuit. Eram chiar mai izolat decât un naufragiat pe pluta sa, în mijlocul

unui ocean. Vă imaginați atunci surpriza pe care am avut-o, în zorii zilei, când un glăscior ciudat m-a trezit. Glăsciorul zicea:

- Te rog... desenează-mi o oiță!
- Poftim?
- Desenează-mi o oiță...

Am sărit în picioare ca și când aș fi fost lovit de un fulger. Mi-am frecat bine ochii. Am privit cu atenție.

Și am văzut un omuleț, un prichindel cu totul extraordinar care mă privea atent.

Iată cel mai reușit portret al lui, pe care mai târziu am reușit să i-l fac. Dar desenul meu, bineînțeles, este mai puțin frumos decât modelul. Nu este vina mea. Fusesem descurajat în cariera mea de pic-

tor, de către oamenii mari, la vârsta de șase ani, după care nu mai învățasem să desenez nimic, în afară de șerpi boa întregi și șerpi boa spintecați.

Priveam așadar acea apariție cu ochii mari de uimire. Nu uitați că mă găseam la o mie de mile depărtare de orice regiune locuită. Și micul meu omuleț nu mi se părea nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu avea absolut nimic din aparența unui copil pierdut în mijlocul deșertului, la o mie de de mile depărtare de orice ținut locuit. Când în sfârșit am reușit să vorbesc, i-am spus:

— Dar... ce faci tu aici?

Iar el îmi repetă atunci, încetișor, ca pe un lucru foarte serios:

— Te rog... Desenează-mi o oiță...

Când misterul este atât de copleșitor, nu mai îndrăznești să te împotrivești. Oricât de absurd mi se părea lucrul acesta, la o mie de mile depărtare de orice colț locuit și în pericol de moarte, am scos totuși din buzunar o foaie de hârtie și un stilou. Dar amintindu-mi atunci că studiasem mai ales geografia, istoria, aritmetica și gramatica i-am spus omulețului, cu o oarecare tristețe, că nu prea știu să desenez. El mi-a răspuns:

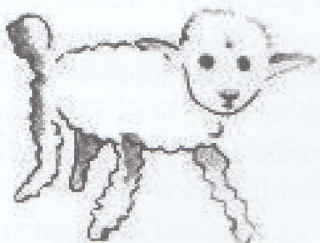
— Nu-i nimic. Desenează-mi o oiță...

Cum nu desenase niciodată o oaie am refăcut, pentru el, unul din cele două desene pe care am fost capabil să le realizez. Cel cu șarpele boa întreg. Și am fost îngrozit să-l aud pe micuț spunându-mi:

— Nu! Nu! Nu vreau un elefant într-un șarpe boa. Un boa este foarte periculos, iar un elefant ocu-

pă un spațiu mult prea mare. La mine acasă totul este foarte mic. Eu am nevoie de o oiță. Desenează-mi o oiță...

Atunci am desenat.

El a privit cu mare atenție, apoi a zis:

— Nu! Aceasta este deja foarte bolnavă. Fă-mi alta!

Am desenat alta:

Prietenul meu surâse cu bunătate, cu indulgență.

— Vezi bine că... asta nu e o oiță, e un berbec. Are coarne...

Am refăcut așadar încă o dată desenul meu. Dar au fost refuzate, la fel ca primele două:

— Aceasta e prea bătrână. Vreau o oiță care să trăiască mult timp.

Atunci, cum nu mai aveam răbdare și mă grăbeam să încep demontarea motorului, am mâzgălit acest desen:

